ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ - ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ φρ. 12. — Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ. 15.

ΕΤΟΣ Γ. ΠΕΡ. Β — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 1η ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1898 — ΑΡΙΘ. 16

Ο ΜΕΛΑΣ ΗΛΙΟΣ

Ἐν μιᾷ τῶν φαντασιωδεστέρων αὐτοῦ φαντασιῶν ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἐφαντάσθη ἀστέρα, ἐξ οὗ ἀπορρέει σκότος, ὅπως ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπορρέει τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς ἡμέρας, ὡς τις εἶπεν:

Κεῖ, πέραν τῆς ζωῆς, τῆς πνοῆς καὶ τοῦ θορύβου
Κακὸς μαῦρος ἥλιος ἀποδίδει τὸ σκότος.

Ἡ σύλληψις αὕτη, ἥτις ἐφάνη καθεύδουσα ἐν τῷ κράτει τῆς ποιήσεως, ἐπιβάλλεται νὰ εἰσέλθῃ ἐν ταῖς σοβαραῖς ἐπιστημονικαῖς συζητήσεσι, διότι ἐσχάτως σοφός τις ἀμερικανός, ὁ κ. Franke Woodward, ἔρριψε τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ φωτίζον φῶς δὲν ἀπορρέει ἐκ τοῦ ἡλίου, ὡς ἀντιλαμβανόμεθα αὐτοῦ ἐντεῦθεν.

Ἀλλ' ὁμιλήσωμεν σαφῶς· ὁ κ. Woodward δὲν λέγει, ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι μέλας· καὶ ἂν φρονῇ οὕτως, ἡ θεωρία του δὲν διετυπώθη ἀρκούντως, οὔτε ἐπεβεβαιώθη ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ἵνα παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας, ὅπερ διατηρεῖ τοὺς ἀγρούς μας καὶ ζωογονεῖ τὴν φύσιν, δὲν φωτίζεται ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἄλλως τε δέον νὰ εἶναι τις πολὺ βέβαιος περὶ τῆς θεωρίας του, ἵνα ἀποφανθῇ, ὅτι ἐν μεσημβρινῇ ὥρᾳ, μὴ ὑπάρχοντος νέφους ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ ἥλιος δὲν λάμπει ἐν τῷ διαστήματι.

Ἐν τούτοις, αἱ διδόμεναι παρὰ τοῦ κ. Woodward ἐξηγήσεις, ἀπορρέουσαι ἐκ σειρᾶς πειραμάτων δὲν ὑπολείπουσιν ἀμφιβολίαν, ὅτι αἱ ἐκπεμπόμεναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες εἰσὶ φωτειναί. — Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι, ἰδοὺ ἡ οὐσία καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει. Τουναντίον δέ, ἀπολύτως ἀπαραίτητον εἶναι νὰ ἐνέχωσι τὰς ἰδιαιτέρας ἰδιοτήτας τῶν ἀκτίνων X τοῦ Ρέντκεν, ἵνα φθάσωσι μέχρις ἡμῶν. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, αἱ περίφημοι ἀκτῖνες τοῦ Ρέντκεν, περὶ ὧν τοσοῦτον λόγος γίνεται ἀπὸ δύο ἐτῶν, διεκδικοῦσι τὴν πρωτεύουσαν ἐνέργειαν ἐν τῇ παραγωγῇ τοῦ φωτὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ὁ κ. Woodward στηρίζει τὴν θεωρίαν του ἐπὶ τῶν ἑξῆς πειραμάτων: Λαμβάνει μεγάλην ὑάλινον σφαῖραν, ἐν ᾗ ἀφοῦ σχηματίσῃ τὸ κενόν, διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, καλύπτει ἐντελῶς αὐτὴν διὰ μέλανος χάρτου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἐντελῶς σκότος ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτῆς. Τούτου δὲ γενομένου, ἀφαιρεῖ μικρὸν στρογγύλον μέρος τοῦ μέλανος χάρτου ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα, τῆς αὐτῆς διαμέτρου, καὶ διαπερᾷ φωτεινὴν ἀκτῖνα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς ὑελίνης σφαίρας.

Εὐκόλως πείθεταί τις, ἀφαιροῦντες διὰ τῆς προστριβῆς τοῦ ὄνυχος, ὀλίγον ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τὴν σφαῖραν χάρτου καὶ παρατηροῦντες ἔνδον, ὅτι ἡ ἀκτὶς μόλις διακρίνεται. Τοῦτο εἶναι ἤδη γνωστὸν ἡμῖν. Τὸ φῶς δὲν εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ ὁρατόν, γίνεται δὲ τοιοῦτον μόνον, ὁπόταν ἅπτεται ὑλικῶν ἀντικειμένων. Δὲν βλέπομεν ἀκτίνα τινὰ τοῦ ἡλίου ἢ ὁπόταν αὕτη φωτίζῃ τὰ ἐν τῷ ἀέρι αἰωρούμενα μόρια. Δὲν διακρίνομεν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἡλίου εἰς τὴν Σελήνην πορευομένην φωτεινὴν ἀκτῖνα, ἀλλ' ἀποδεχόμεθα τὴν ὕπαρξιν τῆς ἀκτῖνος ταύτης διὰ τοῦ φαινομένου φωτισμοῦ τῆς Σελήνης. Ὅπως συμβαίνει ἐν τῷ ὑπάρχοντι κενῷ τῆς ὑαλίνης σφαίρας, οὕτω καὶ ἡ φωτεινὴ ἀκτίς, μὴ προσβάλλουσα οὐδὲν στερεὸν ἢ ὑγρὸν διάμεσον, δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μας καὶ γίνῃ ἡμῖν ὁρατή.

Εἶναι ἀπόδειξις αὐταπόδεικτος καὶ εὐκόλως νοουμένη.

Ἀλλὰ — καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ σπουδαιότερον μέρος τοῦ ζητήματος — ἐὰν παρατηρήσωμεν τὴν ἀκτῖνα μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτῆς ἐκ τῆς σφαίρας, παρατηροῦμεν ὀφθαλμοφανῶς, ὅτι ἡ φωτεινὴ ἐντασίς της πολὺ ἠλαττώθη. Τοῦτο δὲ δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς ὑέλου διαβάσεώς της, διότι ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐντάσεως αὐξάνει, ἐφ' ὅσον τὸ κενὸν καθίσταται τελειότερον ἔνδον. Δέον ἑπομένως νὰ συμπεράνῃ τις, ὅτι ἐὰν τὸ κενὸν ἦτο ἀπόλυτον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς σφαίρας, ἡ

φωτεινὴ ἀκτὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ διαπεράσῃ καὶ δὴ δὲν θὰ κατῴρθου νὰ ᾖθίσῃ μέχρι τῆς δευτέρας ὀπῆς.

Τοὐντεῦθεν ἐξηγεῖται, διατὶ τὸ σύνηθες ᾖ ὡς δὲν δύναται νὰ ᾖθάσῃ μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ διέλθῃ τὰς χωριζούσας ἡμᾶς ἀπὸ ἐκείνου ἀποστάσεις· καὶ ἀποστάσεις, ἔνθα ὑποτίθεται, ὅτι ὑπάρχει «αἰθὴρ» ὅπως καὶ ἐν τῇ σφαίρᾳ, ἔνδον τῆς ὁποίας ἐσχηματίσαμεν τὸ κενόν.

Ἤδη ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν σφαῖραν μας καὶ ἐξακολουθήσωμεν τὸ πείραμα τοῦ κ. Woodward, ἀντικαθιστῶντες τὴν ᾖ ᾖ ᾖ

καὶ τῶν αἰσθήσεών του· ἐκείνου ὅττις, ἀποφεύγων πᾶν ψεῦδος, πᾶσαν ὑποκρισίαν ἢ διπροσωπίαν, πάντα ἐγωϊσμόν, πᾶσαν νοσηρὰν φιλοδοξίαν, ζῇ διὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἀγαθὸν, συσφίγγων ὁσημέραι τοὺς δεσμοὺς τοὺς ἑννοῦντας τὴν ψυχήν του πρὸς τὰ ἐπουράνια. Διὰ τῶν καρτερικῶν καὶ διηνεκῶν προσπαθειῶν του, ἀνυψοῦται βαθμηδὸν ἐκ τῶν ἀκαθάρτων βκράθρων, ἔνθα τὸ ἀνθρώπινον ὃν εὑρηται βυθισμένον ἐξ ὑπαρχῆς, πρὸς χώρας μᾶλλον αἰθερίους, πρὸς αὐτὸ τὸ θεῖον ἰδανικὸν, οὗτινος εἷς σπινθὴρ τοὐλάχιστον εὕρηται ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν. Οὕτω θὰ πραγματώσωμεν εὐθὺς ἐντεῦθεν τὴν ἱερὰν ἁρμονίαν, τὴν ἰσορροπίαν δηλ. μεταξὺ τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς καρδίας, διὰ τῆς ἐπιστήμης, καὶ τῆς ἀρετῆς. Αὕτη ἡ ἁρμονία, σύνθεσις παντὸς ἀγαθοῦ, εἶνε ἡ σοφία, θυγάτηρ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπέρχεται εἶτα ὁ θάνατος. Ὄχι δὲ μόνον οὗτος δὲν εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ἐκφοβιτμῶν, ἀπεναντίας εἶνε φίλος μεσάζων εἰρήνης καὶ μακαριότητος. Τὸν χαιρετῶμεν μετὰ τῆς ἄνευ ὀδυρμῶν γαλήνης τοῦ Σωκράτους, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν μάλιστα, καθ' ἣν ἔπινε τὸ κώνειον, συνδιελέγετο ἀταράχως καὶ ἀνεπιδεικτικῶς, μετὰ τῶν ἀγαπητῶν μαθητῶν, περὶ τῶν ὑψηλοτέρων ζητημάτων, τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων τοῖς ἀνθρώποις, ἐξετάζων μετ' αὐτῶν, κατ' ἐκείνην τὴν ὑπερτάτην στιγμήν, τοὺς λόγους δι' οὓς δέον νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸ βέλτιστον μέλλον τῆς ψυχῆς. Εἶχε τὴν προόρασιν τόσῳ σαφῆ, τόσῳ διαυγῆ, ἦτο τόσῳ βέβαιος, ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποθάνει ὅλος, ὥστε παρηγορεῖ ἐκεῖνος, τὸ ἀθῶον θῦμα τῶν σοφιστῶν καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς ἀκροατὰς εἰς τὴν ἣν εἶχε πίστιν. Ἀφοῦ δ' ἐπέρανε τὸν προορισμόν του, κοιμᾶται ἡσύχως, παρουσιάζων διὰ τοῦ θανάτου, οὐχ ἧττον ἢ διὰ τοῦ βίου του, παράδειγμα ἀξιομίμητον, ἐκεῖνος «ὁ καλλίτερος, ὁ δικαιότερος, ὁ σοφώτερος τῶν ἀνθρώπων».

Καὶ διατὶ νὰ ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον; Μήτοι δὲν ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ὁπόταν ἡ ψυχὴ ἀποσύρεται ἁγνή, χωρὶς νὰ διατηρήσῃ τι ἐκ τοῦ σώματος, ὡς ἦτο ἡ ἰδία του ψυχή, ἡ κατὰ τὸν βίον μὴ ἔχουσα αὐτοπροαιρέτως συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ σώματός του, ἀλλ' ἀπεναντίας, ἀποφεύγουσα αὐτό, καὶ ἐν ἑκυτῇ περισυλλεγομένη καὶ μελετῶσα ἀείποτε, δηλ. φιλοσοφοῦσα καὶ μανθάνουσα ὄντως ν' ἀποθνήσκῃ, δὲν ἤτο λέγω, πεπεισμένος ὅτι ὁπόταν ἡ ψυχὴ ἀποσύρεται, ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, πορεύεται πρὸς ὃν ὅμοιον, θεῖον, ἀθάνατον, πλῆρες σοφίας, παρ' ᾧ ἀπολαύει μακαριότητος, ἀπηλλαγμένη τῶν παραπτωμάτων τῆς ἀμαθείας, τῶν τρόμων, τῶν τυραννικῶν ἐρώτων καὶ παντὸς ἄλλου κακοῦ, προσκεκολλημένου τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει καὶ ὡς λέγουσιν οἱ μῦσται διανύει τὴν αἰωνιότητα μετὰ τῶν Θεῶν;

Δ. .

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἡ νεωτέρα ἔφεσις

Ἐδημοσιεύθη πρό τινος, ἐν Ἀμερικῇ, περίεργός τις διατριβὴ τῶν διαστάσεων τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ γυναικείου τύπου, συμφώνως τοῖς κανόσι τῆς ὑπερωκεανείου αἰσθητικῆς. Ἐσχάτως δὲ ἡ ἔγκριτος γαλλικὴ ἐφημερὶς «Figaro» ἀποκρούουσα τὸ βάσιμον τῶν διατυπώσεων τούτων, ἀναφέρει σχετικά τινα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὧν τὴν ἀναγραφὴν ἀναδημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς ἐν μεταφράσει διά τε τὸ περίεργον αὐτῆς καὶ πρωτότυπον.

«Γνωρίζομεν τοὺς ὁρισθέντας κανόνας τῶν διαστάσεων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὑπὸ τῶν ἀνέκαθεν ἐπικρατησάντων διαφόρων τύπων, οἷον τοῦ αἰγυπτιακοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ, ὡς καὶ τοῦ τύπου τοῦ Λεονάρδου de Vinci διασήμου ζωγράφου τῆς φλωρεντιανῆς σχολῆς καὶ ἐκείνου τοῦ Canova πατρὸς τῆς γλυπτικῆς ἐν τοῖς νεωτέροις κτλ.

«Ὁ λεονάρδος de Vinci ὑπελόγιζεν ὀκτὼ κεφαλὰς ἐν τῷ ὕψει τοῦ σώματος, ὁ δὲ Κανόβας ὑπελόγιζεν ἐννέα. Ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο;

«Ἔπλασαν ἀριστουργήματα παντὸς εἴδους καὶ ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ τύπος δὲν εἶναι ἐν τῇ αἰσθητικῇ ὁ ἀνώτερος λόγος.

«Ὅ,τι ἰδίως ἐνδιαφέρει, εἶναι ἡ κυριαρχοῦσα ὡραιότης καὶ ἡ μεταβαλλομένη μορφὴ κατὰ τὰς ἐποχὰς καὶ τὰς χώρας, διότι ὑπάρχουσι τύποι τοῦ συρμοῦ καὶ γενικαὶ ὡραιότητες ἐποχῶν, ὅπως ὑπάρχουσιν εἰδικαὶ ὡραιότητες εἴς τινα μέρη.

«Ποῦ εὑρίσκονται οἱ ὡραιότεροι γυναικεῖοι τύποι; ἐρωτᾷ εἶτα τὸ «Figaro». Ἐζητήσαμεν πληροφορίας σχετικὰς παρὰ τῶν ζωγράφων καὶ τῶν γλυπτῶν, λέγει, ἀλλὰ, αἱ ἐκτιμήσεις αὐτῶν ποικίλλουσι τόσον, ὅσον ἀδυνατεῖ τις νὰ τὰς περιγράψῃ. Ἄλλος προτιμᾷ τὸν τύπον τῆς Βιέννης, ἄλλος τῆς Νέας Ὑόρκης, ἄλλος τῆς Ρώμης, ἄλλος τῶν Παρισίων, κτλ.

«Κομψὸς τύπος εἶναι συνήθης εἰς Παρισίους, ἀλλ' ὡραῖος εἶναι σπανιώτερος. Ἡ Παρισινή, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἔχει βραχείας τὰς κνήμας. Ὁ μακρὸς θώραξ ὑπῆρξεν ἐπὶ πολὺν χρόνον σχεδὸν πάντοτε τοῦ συρμοῦ, καὶ ἀπόδειξις τούτου οἱ αἰχμηροὶ στηθόδεσμοι καὶ τὰ σκληρὰ περιθωράκια τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', ὅτε ἐπροτιμᾶτο πάντοτε ἡ λεπτὴ καὶ μακρὰ μέση, ἡ πλατυκόρυφος προτομὴ καὶ ὁ καλὸς προπεπλασμένος λαιμός. Τὰ δὲ ἰσχία τοὐναντίον ἀνεπτύσσοντο κατὰ τὸ δοκοῦν ὑπὸ τὰς κορίνους, ποτὲ μαλακῶφ. καὶ ὁ γενικὸς τύπος ἐχαρακτηρίσθη ἐν Γαλλίᾳ οὕτως εἰς τὰς ὑψηλὰς τάξεις. Ἡ Παρισινὴ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συλλαμβάνῃ τὰς περιστάσεις, νὰ ἵσταται μεγαλοπρεπῶς, νὰ ἐκπροσωπῇ τὴν θεὰν ἢ τὴν μεγάλην Κυρίαν, τὴν χωρικὴν ἢ τὴν φιλάρεσκον καὶ ἰδίᾳ ταύτην.

Ἡ Παρισινὴ εἶναι καθ' ἑαυτοῦ Πομπαδοὺρ, δηλαδὴ εὔχρους, ἀνθηρὰ καὶ πολυτελής. Οὕτω δὲ χαρακτηρίζοντες αὐτήν, δὲν σκοποῦμεν ποσῶς νὰ τὴν ὑποβιβάσωμεν, διότι δὲν περιγράφομεν τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ τὸ εἶδος, ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ Κυρία Πομπαδοὺρ δὲν ἦτο πνευματώδης γυνὴ καὶ προνομιοῦχος; δὲν ἐκέκτητο δὲ μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ δὲν ἦτο τόσον κακὴ ὡς ἐλέχθη; Οἱ κκ. Cabanel, Lefebvre καὶ Bouguereau ἀναμφισβητήτως ἔσχον τοὺς ὡραιοτέρους γυναικείους τύπους, τοὺς ἐντελεστέρους ὑπὸ ἔποψιν γυμνῆς καλλονῆς καὶ τοῦτο λέγομεν, χωρὶς νὰ εἰσέλθωμεν ἐν τῇ συζητήσει τῶν σχολῶν τῆς ζωγραφικῆς.

«Ἐν τῇ γλυπτικῇ ἔσχομεν θαυμασίους τύπους μετὰ τῶν Radin, Dubois, Puech, Mercié, Saint Marceaux καὶ τόσων ἄλλων.

«Τὰ γυναικεῖα ὑποδείγματα τοῦ κ. Falguière ἐγένοντο ἀφορμὴ πολλῶν συζητήσεων, παρὰ τὴν ἐξιδιασμένην τέχνην τοῦ ἐργάτου αὐτῶν, ὁ δὲ κ. Dalon, ὅστις εἶναι ἐπίσης καλλιτέχνης, φαίνεται δίδων τὴν προτίμησίν του εἰς τὰς ὀλίγον εὐσάρκους γυναῖκας, χωρὶς νὰ φθάνῃ ἐν τοσούτῳ μέχρι τῆς φλανδρικῆς αἰσθητικῆς τοῦ Rubens.

«Ὁ Rubens! Παρατηρήσατε τὰς εἰκόνας τῆς ἐποχῆς καὶ θὰ ἴδητε, ὅτι ὅλαι αἱ κομψαὶ γυναῖκες τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Δ', καὶ Λουδοβίκου ΙΓ'. εἶχον ὀλίγον τὸν τύπον αὐτόν. Ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων καὶ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ ἦσαν παχεῖαι ὡραιότητες. Καὶ ὁ τύπος οὗτος ἐξακολουθεῖ ἀλλὰ λεπτυνόμενος ὀλίγον, κατὰ τὴν ἐποχὴν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

«Ἀλλὰ μήπως δὲν παρατηρεῖται ὡσαύτως, ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἀναγεννήσεως, ἅπασαι αἱ γυναῖκες εἶχον πλατύμορφον μέτωπον, ὡς καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα, καὶ ἐθωρεῖτο τοῦτο ὡς ὡραιότης;

«Ἡ νεωτέρα ἔφεσις θέλει μέτωπον εὐθὺ καὶ μέτριον, μᾶλλον δὲ μικρόν, λαιμὸν εὐθὺν καὶ καλῶς προσηρμωσμένον, ἀκριβῶς διὰ νὰ φέρῃ περιδέραιον στενὸν καὶ ὑψηλόν, ὤμους χυτούς, βραχίονας λεπτοὺς, μέσην λεπτὴν, περιβαλλομένην εὐκόλως μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν, ἰσχία λίαν ἐξίτηλα καὶ ἀνάστημα ὀλίγον ἀνδρικόν, σχεδὸν ἀνδρόγυνον.

«Αὕτη εἶναι ἡ μέλλουσα Εὔα;

«Θὰ ἔλεγέ τις τοῦτο, βλέπων τὸν ἀμερικανικὸν τύπον, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῶν πολυαρίθμων διασταυρώσεων καὶ

τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἀσκήσεων, ἅτινες νῦν τοσοῦτον προτιμῶνται. Εἶναι κανών, τὰ πάντα ἀπεσκορακίσθησαν καὶ καθιερώθη ἡ τάξις. Εἰσήλθομεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

«Καλιτέχναι τινὲς διατείνονται, ὅτι τὸ ἀμερικανικὸν ὑπόδειγμα, εἶναι ὁ ἐντελέστερος τύπος ὑπὸ ἔποψιν ἀναλογίας καὶ ὕψους. Ἡ Βιεναία προτιμᾶται διὰ τὸ γενικὸν καὶ αἱ καλείτεραι φωτογραφίαι προέρχονται ἐκ τῆς πρωτευούσης τῆς Αὐστρίας. Εἰς Ἰταλὸς γλύπτης, ὃν ἠρώτησα, ποῦ εὑρίσκονται οἱ ὡραιότεροι τύποι, ἀπεκρίθη ἄνευ δισταγμοῦ. «Εἰς τὰς Συρακούσας καὶ τὴν νῆσον Σόρκαν, παρὰ τὸ ὄρος Κασσῖνον.»

«Ἔχει καλῶς, ἀλλ' ἕτεροι δίδουσι τὴν προτίμησιν εἰς τὰς Ἀρλεσιανάς, τὸν ἄλλον αὐτὸν ἑλληνικὸν τύπον, ἢ εἰς τὰς ὑπερτιβερείους Ρωμαίας καὶ ἄλλοι εἰσέτι θὰ ἔδιδον τὴν προτίμησιν των εἰς τὴν ὁλικὴν τελειότητα.

«Προεῖπον, ὅτι οἱ διδόμενοι ὑπολογισμοὶ ὑπὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος εἶναι παράλογοι. Ἡ τελεία γυναικεῖα κκλλονὴ δέον νὰ ἔχῃ τὰς ἀκολούθους διαστάσεις:

Ἀνάστημα 1 μέτρου καὶ 54 ἕως 56 ἑκατοστῶν.
Περίμετρον τῆς μέσης 52 ἕως 62 ἑκατοστά.
Ἰσχία 92 ἕως 107 ἑκατοστά.
Γαστροκνήμιον 31 ἕως 32 $^1/_2$.
Γόμφον 19 ἕως 20 ἑκατοστά.
Καρπὸν 14 ἕως 14 $^1/_2$.
Μῆκος τοῦ ποδὸς 21 ἕως 22.
Καὶ μῆκος τῆς χειρὸς 16 $^1/_2$.
Θεωρεῖται ὁ τελειότερος τύπος.

Ἡ γυνὴ ἄλλως τε δέον νὰ ἦνκι εὐκίνητος καὶ ζωηρά, εὔχρους καὶ διαυγοῦς δέρματος, ὅσον καὶ εὐφυὴς καὶ πολύλογος.

«Ἀλλ' οὐχ ἧττον ἡ μορφὴ εἶναι τὸ πᾶν, διότι αὕτη προσελκύει διότι φέρει τὴν ζωήν, τὴν χάριν καὶ τὴν χαρὰν καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς προτιμῶμεν τὴν Παριστινήν.»

«Figaro»

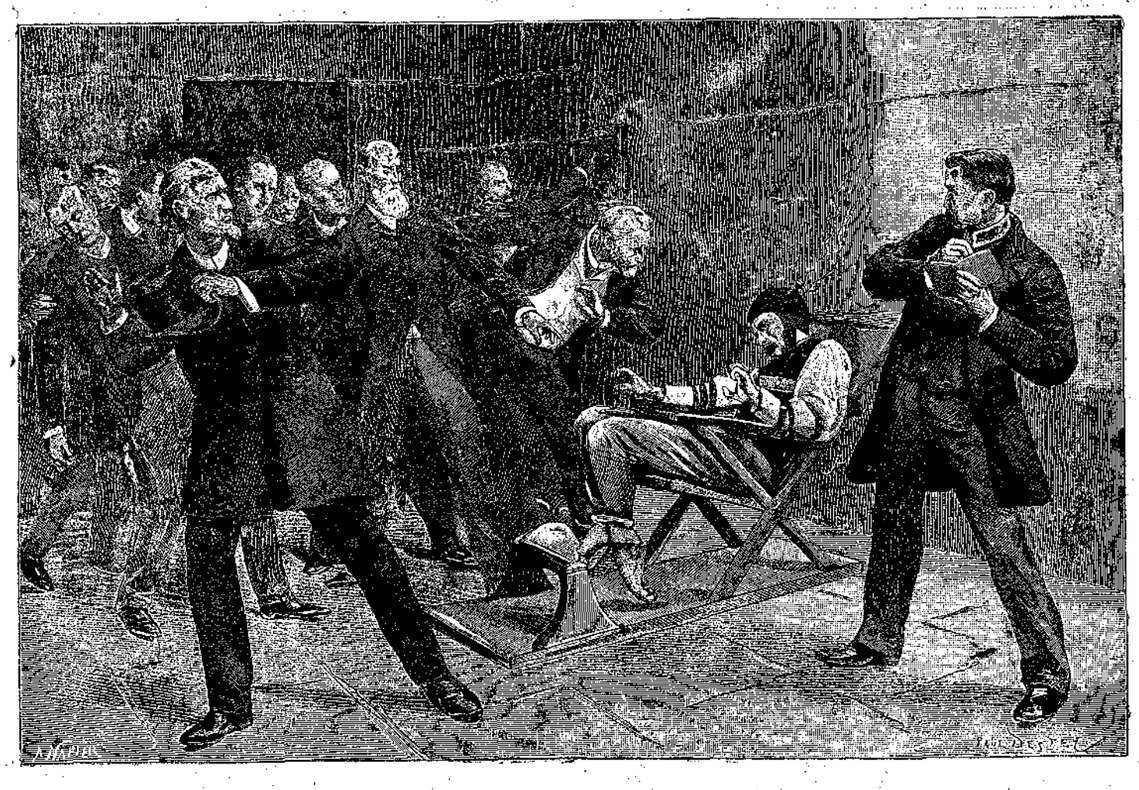

Ο ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.

Ἐπανειλημμένως ἐγένοντο ἐν Ἀμερικῇ δοκιμαὶ θανατικῶν ἐκτελέσεων ἐπὶ καταδίκων. Καὶ τὰ μὲν ἀρχικὰ συμπεράσματα ὑπῆρξαν ἀτυχῶς ὀδυνηρὰ διὰ τὰ θύματα, διότι ὁ θάνατος δὲν ἐπήρχετο ἀκαριαῖος, διὰ δὲ τὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς δράστας τῆς πρωτοβουλίας ταύτης ἠμιτελῆ καὶ οὐχὶ ἱκανοποιητικά, διότι τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα δὲν ἦτο ἐπαρκὲς καὶ ἐδέησε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐκφόρτωσις ρεύματος ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ καταδίκου, διὰ νὰ τῷ ἀφαιρεθῇ ἡ ζωή, ὅτε ταρετηρήθη παρατεταμένη ἀγωνία καὶ ἀποτροπαία συστολὴ καὶ διαστολὴ τῶν μυιῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, προξενοῦσα οἶκτον, φόβον καὶ τρόμον τοῖς παρισταμένοις.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς κεφαλικῆς ποινῆς διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ θανάτου, εἶναι ἡ ἀκαριαία, ἀνόδυνος καὶ ὅλως αἰφνιδίως ἀφαίρεσις τῆς ζωῆς τῶν εἰς θάνατον καταδικαζομένων, δηλαδὴ ἡ ἀντικατάστασις ἀναγκαίου βαρβάρου ἐθίμου διὰ νεωτέρου τοιούτου, πληροῦντος πάντας τοὺς ὅρους τῆς νεωτέρας προόδου καὶ τοῦ εὐγενῶς ἐπὶ τὰ πρόσω βαίνοντος πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶχε σταματήσῃ εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα, ἐπανελήφθη δὲ καὶ πάλιν ἀνεκινήθη καὶ τὸ τελευταῖον πείραμα ὑπῆρξεν, ὡς ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι φαίνεται, ἀκαριαῖον μὲν καὶ αἰφνίδιον, ἀλλὰ πάνυ σκληρὸν καὶ ὀδυνηρὸν καὶ φρικῶδες, διὰ μεγίστης ἐντάσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Τὸ ἀτυχὲς θῦμα συνεσπάσθη, συνεστάλη ἀποτόμως, καὶ ἀνεκινήθη, αἱ δὲ χεῖρες αὐτοῦ, ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ παρεμορφώθησαν ἀποτροπαίως καὶ διέσπειραν ἀνήκουστον καὶ πρωτοφανῆ τρόμον εἰς τοὺς παρεστῶτας. Εἰκὼν δὲ ληφθεῖσα ἀκαριαίως ἀναπαρέστησε τὴν φρικώδη σκηνήν.

Θὰ εἰσαχθῇ ἡ νέα αὕτη θανατικὴ ἐκτέλεσις μετὰ τοῦτο παρὰ τοῖς παραδόξοις καὶ νεωτεριστικοῖς πάντοτε ἀντίποσιν ἡμῶν;

Ἀμφιβάλλομεν. Οὐχ' ἧττον δέον νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι μυστηριώδης, ἀόρατος δύναμις, συγκοινωνοῦσα μετά τε τοῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου κόσμου, ἤτοι δεσμὸς ἀκατανόητος τῷ ἀνθρώπῳ ἔτι, καὶ ὥτινι οὐ δέδοται νὰ διαθέτῃ αὐτὴν ὡς βούλεται. Φαίνεται τοῦτο ἠνόησαν ἤδη οἱ ὑπερωκεάνειοι ἡμῶν ἀδελφοὶ καὶ ἐπαμάτησαν ἕως ἐδῶ.

Ὁ θάνατος ἐστὶν καὶ ἔσεται πάντοτε τῆς φύσεως ἀπόρρητον. Τῷ δὲ ἀνθρώπῳ αὐτῷ δέδοται νὰ καταστρέψῃ τὸ σῶμα μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ζωήν. Ἡ δὲ ἀπότομος καταστροφὴ τοῦ σώματος, πάντοτε θὰ φέρῃ καὶ τὴν ἀπότομον ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ
ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ θεὰ τοῦ κάλλους καὶ μήτηρ τοῦ Ἔρωτος πλανήτης ὁ ἔγγιστος τῷ Ἡλίῳ μετὰ τὸν Ἑρμῆν, ἀνατέλλων πρὸ τοῦ Ἡλίου καὶ τότε λεγόμενος Ἑωσφόρος, δύων δὲ μετὰ τὸν Ἥλιον καὶ τότε Ἕσπερος, ὁ λαμπρότερος τῶν ἀστέρων ἐστίν.

Πλεῖστοι ἄνθρωποι τῆς γῆς ἀναντιρρήτως οὐδέποτε παρετήρησαν τὸν λαμπρὸν, μεγαλοπρεπῆ καὶ θαυμάσιον ἀστέρα οὗτινος ἡ ἐκλαμπρότης καὶ ὡραιότης κυριαρχεῖ τοσοῦτον συνεχῶς ἐν τῷ ἑσπερινῷ οὐρανίῳ θόλῳ καὶ φωτίζει αὐτὸν τοσοῦτον θαυμασίως μετὰ τὴν δύσιν ἰδίᾳ τοῦ ἡλίου. Ὁ ἔκπαγλος οὗτος πλανήτης ἐπιβάλλεται εἰς τὰ βλέμματά μας, ὁτὲ μὲν ὡς ἄστρον τῆς ἑσπέρας, ὁτὲ δὲ ὡς ἄστρον τῆς πρωΐας, οἱ δὲ μᾶλλον ἀδιάφοροι ὀφθαλμοὶ καὶ οἱ ὀλιγώτεροι νόες πολλάκις προσελκύονται ὑπὸ τῆς ἀστρώκς ταύτης μεγκλειότητος. Ἅπαντες οἱ λαοὶ τῆς ὑφηλίου τὸν παρατηροῦσι καὶ τὸν θαυμάζουσιν, διότι λάμπει διὰ πάντας καὶ προκαλεῖ τὴν ἔκπληξιν ἐν γένει πάντων.

Πρὶν ἢ ὁ ἥλιος ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ ὁρίζοντος τῆς δύσεως, εὑρίσκομεν τὸν ἀκτινοβόλον ἀστέρα εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, πολὺ ὑψηλὰ ὑπεράνω τοῦ δύοντος ἡλίου, ἡ δὲ λαμπρότης του αὐξάνει, ἐφ' ὅσον ἐλαττοῦται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ταὐτοχρόνως κατέρχεται πρὸς τὴν δύσιν. Ὅσον δὲ τότε τὸ σκότος περιβάλλει τὴν γῆν, τοσοῦτον, τὸ ἄστρον τοῦ ἔρωτος βαθμηδὸν ἀκτινοβολεῖ καὶ ὁμοιάζει ὡς διάπυρος φάρος, ἀνημμένος ἐν τῷ ὠκεανῷ τῶν οὐρανῶν. Το φῶς του εἶναι τοσοῦτον ζωηρόν, ὥστε σχηματίζει σκιάν.

Τὸ πάλαι, ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις, ὅτε ἡ ζωὴ ἦτο ἀληθεστέρα καὶ ὀλιγώτερον ταχεῖα, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσταμάτων περισσότερον χρόνον ἐπὶ τῶν διαφόρων φυσικῶν φαινομένων, καὶ τὰ μᾶλλον περίεργα τούτων ἐγένοντο ἀντικείμενα πλείονος σκέψεως καὶ παρατηρήσεως. Πάντες διηρώτων τότε τίς ὁ περίεργος κινητὸς οὗτος ἀστήρ, ὁ διαμφισβητῶν τὸ φῶς του πρὸς τὸ τοῦ ἡλίου· παρετήρησαν δὲ ἔκτοτε ὅτι οὐδέποτε πολὺ ἀφίσταται τοῦ βασιλέως τῆς ἡμέρας καὶ ἐξήγησαν τὰς τῆς ἐμφανίσεως καὶ ἐξαφανίσεως αὐτοῦ περιόδους διὰ κινήσεως πέριξ τοῦ ἡλίου. Ἡ μεγαλοπρέπειά του, ἡ ὡραιότης του, ἡ λάμψις του καὶ ἡ γλυκυτάτη ὄψις του ἐν ὥρᾳ τοιαύτῃ κτλ. ἐγένοντο ἀφορμὴ ἀνέκαθεν εἰς πάντας τοὺς λαούς, ὅπως προσδώσωσιν αὐτῷ τὰς συμπαθεστέρας ὀνομασίας. Ἡ Ἀφροδίτη ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἄστρον, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάσθη, ἠγαπήθη, ἐλατρεύθη καὶ μάλιστα ἐφοβήθη. Εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἡ λαϊκωτέρα τῶν ἀρχαίων θεοτήτων. Πόσοι ὅρκοι δὲν ἐγένοντὸ ἐπ' ὀνόματί της καὶ πόσοι ἔρασται δὲν ἔπλεξαν τὰ ὡραιότερα ὄνειρά των ἐνώπιον τῆς γλυκυτάτης καὶ αἰνιγματώδους ὄψεως της! Ἡ Ἀφροδίτη βαθμηδὸν ἐγένετο φυσικῶς ἡ θεὰ τῆς ὡραιότητος καὶ τοῦ ἔρωτος. Ὁ Ἑρμῆς, ὡς πλησιέστερος τοῦ ἡλίου, ταχύτερος καὶ κυματοειδὴς ἐθεωρήθη ὡς ἀπεσταλμένος αὐτοῦ καὶ ἀπεικονίσθη μὲ πτέρυγας εἰς τοὺς πόδας, βραδύτερον δὲ ἐγένετο θεὸς τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῆς ναυτιλίας καὶ τῆς ἰατρικῆς κτλ. Ὁ Ἄρης μὲ τὰς ἐρυθρὰς αὐτοῦ ἀκτίνας, ζωηρὸς ἐν τῇ οὐρανίᾳ του πορείᾳ, ἐθεωρήθη ὡς σύμβολον τοῦ πολέμου, καὶ θεὸς τῶν μαχῶν. Ἥσυχος δὲ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ τροχιᾷ του διὰ μέσου τῶν ἀστερισμῶν, ὁ Ζεὺς ἐγένετο ἀναγκαίως ὁ ἀνώτερος θεός, διοικῶν τὴν γενικὴν τάξιν τοῦ κόσμου Καὶ ἐκεῖ πέραν ὁ Κρόνος, βραδὺς καὶ ἀλαμπὴς ἐθεωρήθη ὡς προωποποίησις τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Τύχης. Καὶ τοιουτοτρόπως ἡ θεὰ αὐτὴ τῶν ἀστέρων ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς θεμελιώσεως τῆς μυθολογίας καὶ πασῶν θρησκειῶν.

Πρῶτος φωταυγάζων ἀστὴρ ἐν τῷ οὐρανῷ, λευκότερος καὶ τοῦ φωτός, ὡραιότερος καὶ τῆς ἡμέρας, ἀκτὶς θεία τῶν πρώτων νυκτερινῶν ὡρῶν δικαίως ἡ Ἀφροδίτη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας τοῦ κόσμου ἐπροσωποποιήθη ὡς θεὰ τῆς ὡραιότητος καὶ τοῦ ἔρωτος! Τοῦ Ἀδὰμ βεβκίως καὶ τῆς Εὔκς τὰ βλέμματα ἐν τῷ γηΐνῳ ἐκείνῳ παρκδείσῳ, θὰ προσήλκυσαν τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν ἔρωτα, ἀπὸ δὲ τῶν μυθολογικῶν χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας δὲν ἐπαύσατο κινοῦσα τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἔκπληψιν καὶ τὴν γοητείαν. Ἡ Ἀφροδίτη ἀνέκαθεν ἐδέχθη τὸν λίβανον καὶ ἀνταπέδωκε τὴν ἐκτινοβολίαν, τὸ φῶς, τὴν αἰωνιότητα. Εἶναι ἡ ἀκάματος θεὰ τοῦ ἔρωτος, ἡ δὲ μυθολογία εἶναι τὸ ὕφασμα καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς σχέσεως οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Παρατηροῦντες τὴν ἀκτινοβόλον Ἀφροδίτην τῆς νυκτός, ἀναμιμνησκόμεθα ἄκοντες τὴν ξανθοπλόκαμον Ἀφροδίτην τῆς μυθολογίας καὶ ἀναπολοῦμεν ἁπάσας τὰς χάριτας καὶ καλλονὴν ἀμφοτέρων. Ἀλλ' ὁποία αὐταπάτη! Ἡ φωτοβόλος αὕτη θεότης οὐδὲν ἴδιον φῶς κέκτηται. Εἶναι καὶ αὕτη ἁπλοῦς πλανήτης γῆ ἀνάλογος πρὸς τὴν ἡμετέραν, τῶν αὐτῶν σχεδὸν διαστάσεων, τοῦ αὐτοῦ περίπου βάρους, πεπροικισμένη δι' ἠπείρων καὶ θαλασσῶν, κλίματος καὶ ἐποχῶν, ἀλλὰ διαφόρου σχηματισμοῦ καὶ ποικιλίας, φερομένη ὡς ἡμεῖς πέριξ τοῦ ἡλίου καὶ ἀντανακλῶσα μακρὰν εἰς τὸ κενὸν τὸ ὅπερ τῇ ἀποστέλλει φῶς ὁ ἥλιος.

Ἡ ἐπιστήμη, ὅπως καὶ ἡ μυθολογία εὗρον ἐν αὐτῇ μέγα ἐνδιαφέρον καὶ γόητρον. Μανθάνει δὲ ἡμᾶς, ὅτι ὁ λαμπερὸς οὗτος πλανήτης εἶναι κόσμος ὡς ὁ ἡμέτερος, σχεδὸν ἀπολύτως ὅμοιος ὑπὸ ἔποψιν ὄγκους, βάρους καὶ πυκνότητος καὶ περιβάλλεται ὑπὸ ἀτμόσφαιρας παχυτέρας τῆς ἰδικῆς μας. Μᾶς λέγει, ὅτι ρέπει ὡς ἡ ἡμετέρα πλέουσα νῆσος ἐν τῷ φωτὶ καὶ τῇ θερμότητι τοῦ ἡλίου καὶ ὅτι ἡ λάμψις αὐτῆς δὲν ἔχει ἄλλην πηγὴν ἢ τὴν ἀνταν́κλασιν τοῦ φωτὸς τούτου. Γνωρίζομεν δὲ ἤδη, ὅτι ἡ σφαῖρα μας παρουσιάζει μακρόθεν τὴν αὐτὴν ὄψιν καὶ δικαιούμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως, φυσικῶς θ' ἀπέδωκαν τῷ πλανήτῃ μας τὰς αὐτὰς ἰδιότητας, ἃς ἡμεῖς ἀπεδώκαμεν τῇ Ἀφροδίτῃ. Εἴμεθα δι' αὐτοὺς ὡσαύτως ὁ ἑωσφόρος καὶ ὁ ἕσπερος, ὁ ἀστὴρ τῶν ἀπορρήτων καὶ τῶν μυστηρίων καὶ ἴσως ἴσως ἢ μᾶλλον πιθανῶς μᾶς ἔστησαν βωμοὺς καὶ καίουσι θυμιάματα. Μήπως εἶναι αἱ πρῶται διακοινώσεις, διὰ μελλούσας πραγματικὰς ἀνακοινώσεις;

Βεβκίως καὶ φυσικῶς τὸ φῶς εἶναι οὐρανία γέφυρα, διατεθειμένη ἐν τῷ κενῷ μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων. Δι' αὐτοῦ ἀλληλοβλέπονται, ἀλληλοκισθάνονται, ἀλληλογνωρίζονται καὶ ἀντὶ νὰ χρησιμεύῃ ὡς μέσον διαχωρισμοῦ, τοὐναντίον γίνεται δεσμὸς συγκοινωνίας. Ἡ δὲ ἀνάλυσις τοῦ φωτὸς τούτου μᾶς παρέχει τὰ μέσα τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν ἀπροσίτων ἔτι ἡμῖν τούτων ἀστέρων, οἵτινες ἐν τούτοις συγκοινωνοῦσιν ἀλλήλοις διὰ τοῦ μυστηριώδους νόμου τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, δυνάμει τῆς ὁποίας τὰ οὐράνια σώματα ἀμοιβαίως ἕλκονται διὰ μέσου τῆς ἀποστάσεως καὶ ἐπενεργοῦσιν διαρκῶς καὶ ἀλληλοδιαδόχως τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ.

Ἐξ ὅλων τῶν πλανητῶν τοῦ συστήματός μας, ἡ Ἀφροδίτη ὁμοιάζει τὸ πλεῖστον πρὸς τὴν γῆν καὶ ἔχομεν κάποιον λόγον ὡς ἐκ τούτου νὰ φρονῶμεν, ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς θὰ ἔχωσιν πληρεστέραν ὀργανικὴν ἀναλογίαν πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως, τοῦ ἑτέρου γείτονός μας, καὶ ἐκείνων τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου παρὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συστάσεώς των, λαμβάνοντας ὑπὸ σημείωσιν, ὅτι τὰ οὐράνια

ταῦτα σώματα ἔχουσι διάφορον ἡλικίαν, διάρκειαν ποικίλην καὶ δυνατὸν νὰ μὴ κατῳκοίθησαν ταυτοχρόνως. Ἡ Ἀφροδίτη ἔχει πραγματικῶς αἰσθητῶς τὴν αὐτὴν διάμετρον τῆς γῆς, ἤτοι ἀντὶ νὰ μετρᾷ 12,742 χιλιόμετρα διάμετρον, ἔχει 12,729, ἡ δὲ διαφορὰ εἶναι ἀσήμαντος. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἀφροδίτης εἶναι μόλις κατωτέρα τῆς ἰδικῆς μας καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν ἐπίσης ἀναλογίαν ὡς πρὸς τὸν ὄγκον.

Ναί, ὁ ἀστὴρ οὗτος, ὅστις φαίνεται ἡμῖν τοσοῦτον φεγγοβόλος μακρόθεν θεώμενος, εἶναι ἐντελῶς κόσμος, ὡς ὁ ἡμέτερος, ταλαντευόμενος ἐν τῷ κενῷ ὑπὸ τῶν νόμων τῆς ἕλξεως καὶ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἡλίου, ἤτοι πλανήτης ἀνάλογος πρὸς τὸν ἡμέτερον. Ἡ σφαῖρα αὕτη ἔχει βάρος ὀλίγον μεῖον τοῦ ἡμετέρου ἐν τῷ ζυγῷ τῆς οὐρανίου μηχανικῆς, καὶ τὸ ποσὸν τῆς συνισταμένης ὕλης του εἶναι συνεπῶς ὀλιγώτερον κατά τι τοῦ τῆς γηΐνης. Ἡ βαρύτης εἶναι ἐκεῖ ἐξ ἴσου ὀλιγωτέρα τῆς ἤδη. Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι ἐλαφροτέρα ἡμῶν καὶ οἱ μυθολόγοι καλῶς εἶχον μαντεύσει.

Ἕπεται ἐντεῦθεν ὅτι ἡ πυκνότης τοῦ ὑλικοῦ ἐξ οὗ ἀποτελεῖται αὕτη εἶναι ἀσθενεστέρα τῆς γῆς ἐν ἀναλογίᾳ 1,000 πρὸς 807. Ἡ δὲ βαρύτης ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ της εἶναι ἐξ ἴσου ἀσθενεστέρα ἐν ἀναλογίᾳ 1,000 πρὸς 8 02, δηλαδὴ σῶμα βάρους 1,000 χιλιογράμμων ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ἔχει βάρος 802 χιλιογράμμων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν εἶναι σημαντική, ἰδίως συγκοινομένη πρὸς τὴν βαρύτητα ἐπὶ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Σελήνης, διότι 1,000 χιλιόγραμμα γήϊνα, ἔχουσι βάρος 376 ἐπὶ τοῦ Ἄρεως καὶ 174 μόνον ἐπὶ τῆς Σελήνης. Κατὰ συνέπειαν, ἄνθρωπος 70 χιλιογράμμων βάρους ἐπὶ τῆς Γῆς δὲν ἤθελε βαρύνει ἢ 56 μόνον, ἐὰν μετεφέρετο ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, 26 ἐπὶ τοῦ Ἄρεως καὶ 12 μόνον ἐπὶ τῆς Σελήνης.

Ὑπὸ ἔποψιν διαστάσεων, πυκνότητος, καὶ βαρύτητος, ἡ γείτων ἡμῶν Ἀφροδίτη δὲν διαφέρει πολύ, ὡς εἶναι δῆλον, τοῦ πλανήτου, ὃν κατοικοῦμεν. Διαφέρει ὅμως ὀλίγον τι περισσότερον τῆς ἀποστάσεώς της πρὸς τὸν Ἥλιον καὶ τῆς διαρκείας τοῦ ἔτους της, ἥτις ἔχει 224 ἡμέρας ἤτοι ὀλιγώτερον τῶν ὀκτὼ μηνῶν. Ἡ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου ἀπόστασίς της εἶναι 108 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, ἐνῷ ἡμεῖς ἀπέχομεν αὐτοῦ 149. Ἕπεται, ὅτι ἡ διάμετρος τοῦ Ἡλίου φαίνεται ἐκεῖθεν κατὰ τὸ ἓν τρίτον περίπου μεγαλειτέρα ἀπὸ ἐντεῦθεν καὶ ἀποστέλλει σχεδὸν διπλασίαν θερμότητα καὶ φῶς. Ὁ ἥλιος δι' αὐτὴν εἶναι δὶς μεγαλείτερος, θερμότερος καὶ φωτεινότερος ἢ πρὸς ἡμᾶς, ἡ δὲ θερμοκρασία δύναται νὰ εἶναι μᾶλλον ὑψωμένη τῆς τῶν τροπικῶν ἡμῶν χωρῶν, ἐὰν βεβαίως ἢ ἀτμόσφαιρα δὲν ἀντιτίθεται.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι σπουδαῖος παράγων, ὃν συνήθως δὲν λαμβάνει τις ὑπ' ὄψει. Ἡ φυσικὴ καὶ χημικὴ σύστασις τῆς ἀτμοσφαίρας ἔχει μέρος σημαντικώτερον τῆς ἀποστάσεως τοῦ Ἡλίου, ἐν τῇ παραγωγῇ καὶ διανομῇ τῶν θερμοκρασιῶν. Ἀτμόσφαιρα ἡρεμοῦσα καὶ ξηρά, μοναδικῶς δὲ συνισταμένη ἐξ ὀξυγόνου καὶ ἀζώτου, καὶ ἀπηλλαγμένη ὑδατμοῦ, ἀδυνατεῖ νὰ διατηρήσῃ ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς σφαίρας τὴν ἀπολαμβανομένην θερμότητα τοῦ Ἡλίου, διότι ἡ θερμότης αὕτη θὰ ἀπώλλετο διαρκῶς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἀποκαταστάσει καὶ θὰ εἴχομεν ἐπὶ τῆς Γῆς ὅλης τὸ κλίμα τῶν ἀλπείων κορυφῶν, ἐστεμμένων διὰ παντοτεινῶν χιόνων.

Ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ὡς καὶ ἐπὶ τῆς Γῆς ἡ σύστασις τῆς ἀτμοσφαίρας κανονίζει τὴν θερμοκρασίαν. Ἀλλ' ἤδη ἐρωτήσωμεν, ἔχομεν θετικὰς γνώσεις περὶ τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς Ἀφροδίτης;

Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ταύτης παρακατιόντες.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Ἀπ' ἀγράμματον μωρόν, μωρὸς σοφὸς μωρότερος.
Κοραῆς.

Πηγὴ καὶ ρίζα καλοκαγαθίας εἶναι ἡ ὀρθὴ διαπαιδαγώγησις.
Πλούταρχος.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τρόπος τῆς προσκολλήσεως τῶν βδελλῶν ἐπὶ τοῦ σώματος.

Ἐπὶ τοῦ μέρους, ἔνθα πρόκειται νὰ κολλήσωσιν αἱ βδέλλαι, ἐπίθεσον συναπισμόν, τὸν ὁποῖον ἀφαίρεσον μετὰ 8 ἢ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ πλύνον καλῶς τὸ μέρος τοῦτο. Ἐπιτεθεῖσαι αἱ βδέλλαι, προσκολλῶνται σχεδὸν ὅλαι διὰ τοῦ τρόπου τούτου, καὶ αἷμα περισσότερον τρέχει. Ἐνίοτε ὅμως συμβαίνει καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου τινὲς βδέλλαι νὰ μὴ κολλήσωσι· αἱ τοιαῦται ἀποκαθίστανται ἐπιδεκτικαί, ἐὰν ἐμβυθισθῶσιν εἰς ὕδωρ, ἔχον ὀλίγον οἶνον ἢ καλυφθῶσι διὰ πανίου, ἐμβεβρεγμένου διὰ τοιούτου ὕδατος.

Συγκολλητικὸν τῶν λιθοξόων.

Λάβε θείου, κηροῦ κητρίνου, καὶ ρητίνης ἀνὰ μέρη ἴσα· ἐν πρώτοις τῆξον τὸ θεῖον καὶ τὴν ρητίνην, εἶτα πρόσθες καὶ τὸν κηρόν.

Πρὸς συγκόλλησιν τῶν μερῶν πέτρας τινος, θέρμανον ἐλαφρῶς ταῦτα, καὶ ἄλειψον διὰ τοῦ ρηθέντος μίγματος, θερμοῦ ὄντος, εἶτα προσάρμωσον καλῶς καὶ διατήρησον προσηρμωσμένα, μέχρις οὗ ἀποψυχρανθῶσιν.

Στατιστικὴ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς.

Παρετηρήθη ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐν Γαλλίᾳ, ἔχουσι 40 ἑκατομμύρια κατοίκους, γεννῶνται τόσοι, ὅσοι ἐγεννῶντο πρὸ 70 ἐτῶν, ὅτε εἶχε κατοίκους 4 ἑκατομμύρια.

Μετὰ τὴν ἔναρξιν ἐπιδημιῶν, πολέμων καὶ καταστροφῶν αἱ γεννήσεις πολλαπλασιάζονται καὶ ἡ πρόοδος ἐξακολουθεῖ μέχρις οὗ ἀποκατασταθῇ ἰσορροπία, μετὰ ταῦτα ἐπέρχεται ἐλάττωσις. Ἐκ τῶν αἰτίων τῆς ἐπαυξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ ἐστὶν ἡ ἐπαύξησις τῆς διαρκείας τῆς μέσης ζωῆς. Κατὰ τὸν 19 αἰῶνα, καίτοι ἐνέσκηψαν βαρεῖαι ἐπιδημίαι, καὶ βαρεῖαι ἐνδημικαὶ νόσοι, ἡ διάρκεια τῆς μέσης ζωῆς ἐπηύξησε· τὸ αἴτιον εἶνε ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ ἐπιμέλεια ἐπὶ τῆς ὑγιείας καὶ ἡ νεωτέρα ἰατρικὴ θεραπεία.

Χρησιμότης τῶν λευκῶν σημαμένων (μούρων)

Ἐκτὸς τῆς χρησιμότητος τῶν φύλλων τῆς μωρέας, πρὸς θρέψιν τῶν μεταξοσκωλήκων ὑπάρχει ὠφέλεια καὶ ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῆς, τῶν μούρων.

Α'. Διὰ τούτων τρέφονται καλῶς τὰ οἰκότροφα πτηνά· δὲν πρέπει ὅμως νὰ δίδωνται εἰς μεγάλην ποσότητα, ὅταν ὦσιν χλωραί· ὠφελιμώτερον εἶναι ν' ἀποξηραίνωνται αἱ μοῦραι ἐν τῷ ἡλίῳ, καὶ οὕτως νὰ δίδωνται καὶ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος.

Β'. Ἐὰν τὰς μούρας συνθλίψῃ τις ἐν ἀγγείῳ καὶ ἀφήσῃ νὰ ζυμωθῶσιν ὡς τὸ γλεῦκος, προσθέτων καὶ ὀλίγον θερμὸν ὕδωρ, ἀποτελεῖται οἶνος ἀρκετὰ καλῆς ποιότητος.

Γ'. Ἐὰν τὰς μούρας ἀφήσῃ τις νὰ ζυμωθῶσιν ἄνευ προσθήκης ὕδατος, διὰ τῆς ἀποσταλλάξεως ἀπολαμβάνεται οἰνόπνευμα ἐξαιρέτου ποιότητος. Τὸ ὑπόλοιπον μετὰ τὴν ἀποστάλλαξιν χρησιμεύει πρὸς τροφὴ τῶν πτηνῶν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Μάθημα σκιαγραφίας.

Πολλοὶ νομίζουσιν, ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς εὐθείας σκιαγραφήσεως (perspective) εἶναι ἐπιστήμη ἢ θεωρία δύσκολος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀμελοῦσι νὰ τὴν διδαχθῶσι καὶ δι' αὐτὸ θέλοντες ποτὲ νὰ φωτογραφήσωσιν ἢ νὰ σκιαγραφήσωσί τι, οἰκτρῶς ἀποτυγχάνουσιν. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἐξήγησιν τούτου καὶ τὴν δυνατὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος, διὰ μικροῦ σχε-

τικοῦ πειράματος, ὅπως νοήσωσι πόσον ἁπλούστατον πρᾶγμα εἶναι τὸ ζήτημα τοῦτο.

Πολλάκις φωτογραφικὰ δοκίμια πρωτοπείρων ἐρατιτεχνῶν τῆς φωτογραφικῆς τέχνης ἀποτυγχάνουσιν ὁλοτελῶς, ἕνεκα τῆς ἐπιτεύξεως δυσαναλόγων χαρακτηρικῶν τοῦ φωτογραφουμένου ἀτόμου. Θέλετε νὰ φωτογραφήσητε χωρὶς νὰ γνωρίζετε τί ἐστὶ εὐθύτης (perspective) καὶ πράττετε οὕτως Τοποθετεῖτε τὸν ἄνθρωπόν σας μὲ τοὺς πόδας τυχαίως τεταμένους ἐνώπιον τῆς μηχανῆς σας καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆτε τὰς συνεπείας, σύρετε τὸ κομβίον καὶ τὸν φωτογραφεῖτε, νομίζοντες, ὅτι ἅπασα ἡ φωτογραφικὴ τέχνη ἔγκειται ἐνταῦθα. Πλὴν ἀπορεῖτε μεγάλως, βλέποντες τὸ ἀποτύπωμά σας (cliché) μὲ δύο παμμεγέθεις πόδας. Εἶνε τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῆς ἀπειρίας σας, διότι πρέπει ἀκριβῶς νὰ γνωρίζετε νὰ προλαμβάνετε τὰς παραμορφώσεις ταύτας.

Οἱ γλύπται ἐπιμελῶς φροντίζουσι νὰ προλαμβάνωσι τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, ὅταν ἰδίως πρόκειται νὰ κατασκευάσουν ἀνδριάντα, ὅστις δέον νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ ὕψους στήλης ἢ μνήματος, ὅτε τὸ πρόσωπον θὰ ὁρᾶται ἐκ τῶν κάτωθι καὶ οἱ θεαταὶ δὲν θὰ παρατηροῦν σιαγόνα, ἀλλὰ μορφὴν συντεθλιμένην ὁμοιάζουσαν μᾶλλον πρὸς κεφαλὴν βατράχου. Οἱ πατέρες ἡμῶν καλῶς οἰδότες τὸ πρᾶγμα, εἶχον τελείας γνώσεις τῆς εὐθύτητος τῆς σκιαγραφήσεως.

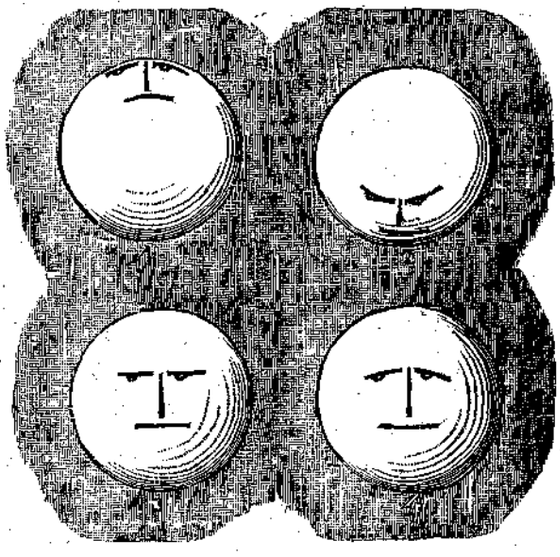

Ὅπως καταδείξωμεν τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας τῆς ἐπιτεύξεως τῆς εὐθυγραμμίας τῶν χαρακτηριστικῶν ἀπεικονιζομένου προσώπου ἢ πράγματος, ἂς λάβωμεν μίαν σφαῖραν καὶ διὰ γραφίδος σημειώσωμεν τέσσαρας γραμμὰς, ὡς παρίστησιν ἡ τρίτη ἡμετέρα εἰκὼν, δύο ὀφθαλμοὺς εὐθυτάτους, ῥῖνα, καθέτως τῇ διευθύνσει τῶν ὀφθαλμῶν καὶ στόμα παράλληλον τῆς γραμμῆς τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐὰν τοποθετήσωμεν τὴν σφαῖραν ταύτην εἰς ἀπόστασίν τινα ἀφ' ἡμῶν πρὸς φωτογράφησιν, ἀκριβῶς εἰς τὸ ὕψος τῶν ὀφθαλμῶν μας, ὁριζοντίως πρὸς τὰς γραμμὰς τοῦ προσώπου, θὰ παρατηρήσωμεν τὴν κεφαλὴν τοῦ σχήματος 3 ὡς ἔχει καὶ ἂν τὴν φωτογραφήσωμεν, θὰ ἀπολαύσωμεν εἰκόνα ὁμοιότυπον

Ἤδη ἂς ὑψώσωμεν ἀποτόμως τὴν σφαῖραν. Παρατηροῦμεν τότε αὐτὴν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἔχομεν ἀκριβῶς τὸ 1ον σχῆμα. Τὸ αὐτὸ αποτέλεσμα θ' ἀπολαύσῃ πᾶς ἄπειρος φωτογράφος, ὅστις θὰ τοποθετήσῃ τὴν μηχανήν του χαμηλότερον, ἐν σχέσει πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὑποδείγματός του· θὰ ἔχῃ δὲ τὸ πρόσωπον περιφεμαζευμένον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὸ στόμα θὰ φαίνωνται σχεδὸν ἡνωμένοι. Ἐὰν δὲ κινήσωμεν τὴν σφαῖραν ἀντιστρόφως καὶ ταπεινώσωμεν αὐτήν, ἐπειδὴ ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ μηχανὴ θὰ εὑρίσκωνται εἰς ὑψηλοτέραν θέσιν, θ' ἀπολαύσωμεν εἰκόνα ἄνευ σιαγόνος, ὡς παριστᾶ τὸ 2ον σχῆμα καὶ ποσῶς ὁμοιάζουσαν πρὸς τὸ ἀρχικὸν ὑπόδειγμα σχ. 3ον.

Ὑποθέσωμεν ἤδη, ὅτι πλησιάζομεν ἀρκούντως πρὸς τὴν σφαῖραν μας ταύτην. Συμβαίνει τότε ἕτερόν τι παράδοξον, ὡς νὰ μὴ εὑρίσκεται πλέον ἡ φωτογραφική μας μηχανὴ εἰς τὴν θέσιν της καὶ τότε παράγεται ἑτέρα ἀλλόκοτος παραμόρφωσις, ἡ παρατηρουμένη ἐν τῷ 4ῳ σχήματι. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἀντὶ νὰ ἦναι ὁριζόντειοι, σχηματίζονται ἐκ γραμμῶν ὑμικύρτων, τὸ δὲ στόμα φαίνεται μεγαλείτερον καὶ κυρτὸν ἀντιθέτως. Ὥστε, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, τὸ ἀποτέλεσμα φωτογραφήσεως, ὡς ἄνω περιεγράψαμεν, ἔστι γελοῖον καὶ διαμορφωτικόν.

Ὥστε τὸ πείραμα δηλοῖ, ὅτι πρέπει νὰ προσέχωμεν, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν παραμορφώσεων τούτων, ἡ δὲ προσοχὴ αὕτη τείνει φυσικῶς πρὸς ἀπόκτησιν εὐθύτητος καὶ εὐθυγραμμίας εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῆς ὁμοιοτύπου *σκιαγραφίας*.

Φ. Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Σ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Συνδρομητὴς νέος ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει καὶ περὶ λεξικοῦ.—*Δ. Φ. Π. Σῦρον.* Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομή σας ἐλήφθη. Σᾶς ἐνεγράψαμεν Εὐχαριστοῦμεν. Σειρὰν φύλλων ἀποστείλαμεν Ἐγράψαμεν.—*Σ. Κ. Ἰσμαΐλίαν.* Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ηὐχαριστήθην πολύ. Εὔχομαι ταχέως ὅπως ποθεῖτε.—*Κ. Σ. Βόλον.* Σημειώσατέ μας ἐλλείποντας ἀριθμοὺς —*Γ. Κ. Σαμσοῦν.* — Δελτάριον ἐλήφθη. Φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν καὶ ἐγράψαμεν. Ἀπαντήσατε συντόμως μετ' ἐμβάσματος.—*Κ. Μ. Καμάραις.* Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς Ἠχοῦς ἐλήφθη. Ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀποστέλλομεν. Γράφομεν ὑμῖν περὶ λοιπῶν ταχυδρομικῶς.—*Χ. Χ. Σούμλαν.* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σᾶς στέλλεται ταχυδρομικῶς, ὡς καὶ ζητηθέντα φύλλα. Εὐχαριστοῦμεν.—*Δ. Δ. Πάτρας.* Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν.—*Χ. Ν. Ἰμπραΐμίαν.* Ἀποροῦμεν διὰ γραφόμενά σας. Παρακαλοῦμεν γράψατέ μας τίνος τὰ φύλλα συνδρομητοῦ ζητεῖτε καὶ ποῦ ἐστέλλοντο πρότερον.—*Δ. Β. Ὀλτένιτσαν.* Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν. Ἀναμένομεν προσεχῶς καὶ ἑτέραν.—*Φ. Α. Βόλον.* Ἀγγελία ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς.—*Α. Κ. Βουκουρέστιον.* Δελτάριον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—*Δ. Κ. Κων]πολιν.* Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις μας ἀριθμοῦ λαχείου ἀπεστάλη ἤδη ὑμῖν.—*Ε. Φ. Κέρκυραν.* Δελτάριον καὶ συνεσταμένη ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς γράφομεν. — *Π. Σ. Κάϊρον.* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σᾶς στέλλεται μὲ προσεχὲς ταχυδρομεῖον.— *Ν. Ν. Κέρκυραν.* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξιν μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας στέλλομεν ταχυδρομικῶς.—*Π. Ρ. Σμύρνην.* Ἀριθμὸν λαχείου σας, ἀπόδειξιν καὶ πληροφορίας ἐδώκαμεν κομιστῇ συνδρομῆς σας καὶ πρὸς γνῶσίν σας.—*Χ. Δ. Βόλον* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν ἀπόδειξιν μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας.

MAGASIN LOUVRE
ETIENNE MOSTRAS
PHILIPOPLE

Modes, Robes, Chapeaux, Confections

Ἐργοστάσιον καὶ ὑλικὰ γυναικείων πίλων. Πάντα τὰ εἴδη τοῦ συρμοῦ εἰς εὐθυνοτάτας τιμὰς καὶ ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Τόμοι προηγουμένων ἐτῶν τῆς «Φύσεως» ἁπλοῖ καὶ χρυσόδετοι πωλοῦνται ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν εἰς τὰς ἀκολούθους τιμάς.

Ὅλη ἡ σειρὰ τῶν 8 τόμων,

Ἁπλῶν ἀντὶ φράγκων 90

Χρυσοδέτων ἀντὶ φράγκων 120

Ἕκαστος δὲ τόμος κεχωρισμένος τοῦ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 καὶ 8ου ἔτους :

Ἁπλοῦς ἀντὶ φράγκων 12

Χρυσόδετος ἀντὶ φράγκων 15

Ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν παντὶ καταβάλλοντι τὸ τίμημα.